

De Buffalo Bill a Rock Hudson

Toni Roca

Si fa no fa, el cinema Roxy, ubicat llavors a qualsevol contrada oberta i popular de Barcelona, formava sense cap mena de discussió o polèmica una ritual, molt rigorosa cita gairebé setmanal que segons mètode, entusiasme i gran capacitat d'organització i coordinació es feia realitat viva i palpable. De formes i maneres, els caps de setmana, en preferència, tal vegada, dissabtes a la tarda — Buffalo Bill, Tom Mix, D'Artagnan, Lolita Sevilla, Paco Rabal—, però sense descartar la dolça tarda de dijous, tarda de minyones, segona sessió, que a les nou en punt calia arribar a casa i servir el sopar als senyors benestant, burgesia catalana fina, Juan Marsé *La obscura historia de la prima Montse*, *Ultimas tardes con Teresa*. Elles, les minyones eren amables, receptores del plaer, generoses, de carns dures i interiors dignes de nobles causes. Elles, les minyones, del cinema Roxy decantaven les seves preferències eròtiques en funció d'un Rock Hudson (*Gigante*) que no pas del Robert Taylor (*El puente de Waterloo*). Elles, les minyones, del cinema Roxy eren així. "Somriure per somriure" —deien— "millor Rock Hudson..."

Però no totes les coses i les emocions es clausuraven a l'interior, al voltant de les butaques, una mica incòmodes, la veritat, del cinema Roxy. Més enllà, o més endavant de places i carrers, altres sensacions, altres emocions i disbauxes esperaven la seva oportunitat. Per exemple, al Central Cinema, vora l'ombra, respectuosa, culta, venerable de la Universitat. Evocació, llavors, de tres títols gairebé memorables i per circumstàncies diverses. *Sólo el valiente*, Gregory Peck, *El príncipe estudiante*, Ann Blyth, Edmund Purdon, *7 novias para 7 hermanos*, Howard Keel i el primer contacte, absolutament gloriós amb el "musical" després, de mica en mica, arribarien al cor i al sexe altres glòries, altres splendors d'or, argent i uns grams de marbre.

Però aquestes coses, totes aquestes coses, estaven en un procés de transformació quan altres llocs i espais del cinematògraf es beneficiaven d'un luxe especial. Cinematògrafs amb el segell "grandes estrenos en rigurosa exclusiva". Altres cinemes. Altres pel·lícules. Altres preus, és clar. Però sovint i malgrat tot les visites eren habituals i quotidianes. D'aquells casolans cinemes de l'eixample es passava al luxe dels decorats qualificats d'altíssima qualitat. La lluernia i la passió de la gran ciutat desbordava pel canvi, la metamorfosi i, fins i tot, la transformació més excelsa possible.

Temps era temps i això era i no era quan neixia la primavera. I no fou precisament per la primavera, sinó ja tardor avançada, ben avançada, als voltants de la diada de la Puríssima Concepció —vuit de desembre— quan a l'àrea de l'Aribau. Cinema desembarcà —l'any era de 1962— un dels grans esdeveniments cinematogràfics de la dècada i dècades posteriors: *West side story*, de Robert Wise/Jerome Robbins, amb aquella pobreta noia que tant vàrem plorar anomenada Natalie Wood, morta a una edat encara jove i carregada de vida. La llegenda maleïda de tots aquells que intervingueren a *Rebelde sin causa* començava a ser realitat pura.

A pesar de tot, insistia amb la cançó: això era i no era quan neixia la primavera..."

